

ikke under Rigsdagen: „altsaa det er min Mening, at med Hensyn til Folkekirken i andre Anliggender har den lovgivende Magt i Staten ingen Myndighed. Det vilde jo ogsaa være besynderligt, om denne lovgivende Magt, der efter Bestemmelserne for Valgberettigelse og Valgbarhed kan være sammensat af Medlemmer af alle Konfessioner og alle Trosbetjendelser, skulde have den afgjørende Myndighed med Hensyn til Kirkens indre Forhold (Hør!); jeg kan ikke begribe, at Nogen kan mene, at dette kan gaa an.“ — Det vil altsaa heraf ses, at det er den samme Betragtningssmaade, jeg her gør gjældende indtil mindste Tøddel. Enhver vil kunne overbevise sig derom ved at se det efter i Forhandlingerne paa den 2den Rigsdag Sp. 1415—16. Det er saa rent og klart udtalt af den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds; ikke alene dengang, men ogsaa, som jeg har tilladt mig at sige, mange Gange senere. Men netop det, at denne Ting har staaet ligesaa klart for mange Medlemmer som for det ærede Medlem og for den hele Ministerrække igennem saa mange Aar, ligger jo, at man ikke kan gaa til den kirkelige Lovgivning, uden at man støtter sig til en kirkelig Behandling af Sagen; thi man maa jo huske paa, at Kongemagten selv har kun ved en Rigsraadsbeslutning paa Reformationstiden om Reservation af en kirkelig Stemme faaet den Magt, den havde i Kirkeanliggender, og det ligger jo ogsaa i hele Religionsfrihedsprincippet, at Kirkesamfundene skulle fornemmelig ordne sig, som de selv ønske. Derfor forekommer det mig steds, at det er en meget stor Feil, Ministeren har begaaet ikke blot tidligere som Minister, men ogsaa nu ved at komme her med enkelte Love istedetfor at trække det hele Spørgsmaal frem om Forholdet mellem Stat og Kirke og derigennem se at bringe Sagen til endelig Opgjørelse paa dette Hovedpunkt. Medens jeg har Ordet, skal jeg dog tillade mig at takke den ærede Ordfører. Ligesom han har sluttet sig til mine Betragtninger med Hensyn til § 1 og § 2 ved 1ste Behandling, har han ogsaa nu stillet Forslag om, at disse Paragrafer skulde udgaa. Det fore-

kommer mig, at de Paragrafer, der ere fremsatte af Mindretallet, ere endnu langt uheldigere end de, der staa i selve Lovforslaget, og de ville føre omtrent til samme Kollision, og dertil kommer jo, at den Klassifikation af Embeder, der angives, cristerer ikke. Derimod er Sagen før ordnet baade ved en ministeriel Plakat af 1848 og ved en ministeriel Bestemmelse af 1851. Der er med et billigere Hensyn til de forskjellige Klasser fastsat, hvilken Ordensfølge der skal være med Hensyn til at søge Embeder efter de forskjellige Karakterer, og som jeg tillod mig at bemærke ved 1ste Behandling, hvis man nu vedtog en saadan Bestemmelse som den, der her foreligger, vilde det føre til høist urimelige Resultater, thi det vilde føre til f. Ex., at enkelte Kandidater med bedste Karakter vilde blive befordrede efter 1, 2, 3 Aars Forløb, medens Kandidater med 2den Karakter først vilde blive befordrede efter maaste 15—20 Aars Forløb. Der er, som Forholdene nu stille sig ved Universitetet, en saadan Forskel mellem dem, der faa haand og dem, der faa laud, at de Førstes Antal for Aarene 1856—65 er omtrent $\frac{2}{3}$ mod $\frac{1}{3}$ ligeoverfor de sidste, og hvis nu disse Bestemmelser fastslaas, vil der til denne sidste Trediedel blive henlagt forholdsvis langt flere Embeder, end der vil blive henlagt til den første Klasse. Det forekommer mig da virkelig, at efter at man nu har hørt den høitærede Ministers Udtalelse, man nok kan blive enig om at lade disse Bestemmelser udgaa. Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (Cornelius Petersen) talte saa stærkt Minoriteternes Sag. Det er ogsaa min Overbevisning — Kirkens Erfaringer vidne jo saa stærkt derym —, at Kirken steds har været baaren af kraftige Minoriteter, og at det netop er dens Sag at beskytte Minoriteterne i deres Virksomhed. Men det forekommer mig, at det ærede Medlem gaar en gal Vej ved at beskytte Minoriteterne, naar han gaar den Vej, han har sluttet sig til. Han mener derigennem at vække dem til foregede Anstrængelser, men derved kunde Folget let blive, at han kun naaede at vække de Bakte til foreget Liv, for derefter nundgaeligt at overløbere dem til at blive knuste. Det